

ΠΟΙΗΜΑ

Νεκρά τὰ δνείρα
κομμάτια ή ψυχή
μακριά ακόμη ο ήλιος·
πώς θά τήν Ξιναητιάξεις

όπως πρώτα;

Εύη Περδικομμάτη

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

Θέλω ένα χέρι νά μου κρατά τὸ δικό μου
δυσ χεῖλια νά μου μιλοῦν.
Κόφτε ένα χέρι καὶ φέρετε το λοιπόν,
καλὸ ἄντα
— ἐπὶ πίνακι, ἐπὶ πίνακι

Τὸ τραγοῦδι πὸν ξεχόνεται
ἀπ' τοὺς πυθμένες τῆς ψυχῆς μου
πασχίζει νά σχηματισθεῖ στὰ νεκρά μου χεῖλια

Φωνές ἀπ' τὸ ὄφραφραν
σαρώνουν τὴν ἠορμιά τῆς καρδιάς μου
ἀστρικάς ἀστραπές καταγιγίζουν τὴν ψυχὴ μου

Ἐλένη Παναγιωτοπούλου

Γραμμικὸ σύμπλεγμα 6.

Πρόδατα.

Νίκος Νικολάου

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

Σάν με κοιτάς, είμαι παιδί στὸν κόσμο νιο-
βγαλμένο
πὸν μέσα χάνομαι βαθιά καὶ νά σωθῶ παλεύω.

Ἢ μπόρα κόπασε.,
Ἔτσι, τοὐλάχιστον μᾶς φαίνεται,
μὰ ἔκφινε τὸ ποτάμι ἀκόμα
ἀκόμα ἀφρῖζει καὶ λυσομανᾶ.

Γ. Μουζάκης

ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τὸ παιδί καὶ μὸν ἄνετρα
πέτρης ξεχασμένες
στὴ θάλασσα.

Παῖξε τ' ἄλάτι
τῆς θάλασσας
μὲ τὴν ψυχὴ μου.

Βουδὲς σκέψεις
γιὰ τὸ δυστύχημα
στὴ γωνιά τοῦ σπιτιοῦ σου
ἀδιάφορες σταγόνες ἀπὸ αἷμα
στὴ πόρτα σου
σμίγουν μὲ τὸ κλάμα σου
ἀνυκατώνονται
καὶ ὅλοι γελοῦν
γιὰ τὸ νερωμένο αἷμα.

Φανή Λαμπροπούλου

ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ

Ἴσως μιά μέρα κατέβης ἀπ' τὸν ἔναστρο οὐ-
ρανό μου

Ἴσως βγῆς μέσα ἀπὸ ἕνα ρόδο πέτρινο

Ἴσως ἔρθῆς ἀπ' τὴ σιωπὴ τοῦ χρόνου τρέ-
χοντας

ξεφεύγοντας ἀπ' τὸν κύκλο τῆς ἐρημῆς σκέ-
ψῆς μου,

μὲ χαίτη ἀγκάθινη νά κρατᾶς ψηλά

τὸ λάβαρο τοῦ χειμῶνα τῆς ἀχαρῆς ζωῆς μου

Ἴσως πεταχτῆς μπροστά μου μὲ τὸ ἀρρενωπὸ
σῆθος σου,

πὸν πάνω του ἀραξε ὁ κόσμος τῶν δικῶν μου
ιδανικῶν

Ἴσως φουτρώσης κατιμωσῆς τοῦ κίμπου τῆς
μοναχικῆς μου βίωσης.

Ἴσως φανῆς γιὰ νά με τυλίξης σάν ἀπαλὴ
δροσιά,

φτάνοντας σὰ θύελλα μετὰ ἀπὸ ἠλιόλουστη
μέρα,

δίνοντάς μου νά πιῶ σ' ἕνα ποτήρι χίλια χρῶ-
να ἀπόγνωσης.

Ἴσως ἀναδυθῆς ἀπ' τὰ κύματα τῆς πλάνης
τοῦ μυαλοῦ μου

Ἴσως μπῆς στὴν καρδιά μου γιὰ νά ληστέψῃς
τὴν ὑπαρξή μου

Καὶ τότε ἀγαπήσω τὴ μεγάλη ἀκριβεία τοῦ
κενοῦ σου.

Ρενάτα Λαλιώτη